

SHERRYL
WOODS

Dromen aan zee

Vertaling Helene van Emsterland

HarperCollins

© 2009 Sherryl Woods
Oorspronkelijke titel: *The Inn at Eagle Point*
Vertaling: Helene van Emsterland
Omslagontwerp: twelph.com
Omslagbeeld: © Shutterstock, Inc.
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.
ISBN 978 94 027 2800 2
NUR 302
Eerste druk juli 2017

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Het geruzie was het grootste deel van de nacht doorgegaan. In haar kamer, drie deuren verwijderd van de kamer van haar ouders, had Abby wel het geluid van harde stemmen kunnen horen, maar niet wat ze zeiden. Het was niet de eerste keer dat ze ruzie hadden in korte tijd, maar deze keer leek het anders. Vanwege de luide woordenwisseling en haar gepieker daarover had ze bijna geen oog dicht gedaan.

Toen ze vlak na zonsopgang de trap af liep, zag ze koffers in de vestibule staan. Haar hoop vervloog dat ze zich maar had verbeeld dat het deze keer anders was, dat haar angstige voor gevoel alleen maar voortkwam uit haar overactieve fantasie en dat ze van een mug een olifant maakte. Nu wist ze beter. Deze keer ging er iemand weg, misschien wel voorgoed, gezien de stapel bagage bij de voordeur.

Ze probeerde niet in paniek te raken. Haar vader, Mick O'Brien, was geregeld af en aan thuis. Als internationaal befaamd architect moest hij veel op pad voor een nieuwe opdracht, een nieuw avontuur. Toch leek het deze keer anders. Hij was nog maar een paar dagen thuis van zijn laatste reis, en het kwam zelden voor dat hij direct weer vertrok.

'Abby!' Haar moeder klonk verbaasd en een tikje geïrriteerd. 'Wat doe jij zo vroeg op?'

Haar moeders verrassing was niet zo vreemd. De meeste tieners, dus ook Abby en haar broers, vonden vroeg opstaan in het

weekend vreselijk. Meestal kwam ze op zaterdag pas tegen het middaguur naar beneden.

Toen ze haar moeder aankeek, zag ze pas hoe geschokt die eruitzag. Dus Megan had gehoopt stiekem te kunnen vertrekken, voordat iemand op was om haar te confronteren met lastige vragen. ‘Je gaat weg, hè?’ vroeg ze toonloos, terwijl ze haar tranen probeerde te bedwingen. Ze was zeventien, en als haar vermoedens klopten, moest ze sterk zijn voor haar jongere broers en zusjes.

Ook Megan kreeg tranen in haar ogen. Ze wilde iets zeggen, maar er kwam niets uit. Ten slotte knikte ze.

‘Waarom, mam? Waar ga je heen? En wat gebeurt er met ons: met mij, Bree, Jess, Connor en Kevin? Laat je ons ook in de steek?’

‘Lieverd toch, dat zou ik nooit doen.’ Megan strekte haar armen naar haar uit. ‘Jullie zijn mijn kindjes. Zodra ik een vaste plek heb gevonden om te wonen, kom ik jullie halen. Dat beloof ik.’ Hoewel ze overtuigend probeerde te klinken, was het duidelijk dat ze doodsbang was. Waar ze ook heen ging, Megan was angstig en onzeker. Geen wonder. Al bijna twintig jaar was ze met Mick O’Brien getrouwd. Met hun vijf kinderen hadden ze een bestaan opgebouwd in Chesapeake Shores, de stad die Mick zelf ontworpen en gebouwd had, samen met zijn broers. En nu ging Megan helemaal alleen weg om opnieuw te beginnen. Wie zou niet doodsbenauwd zijn?

‘Weet je zeker dat je dit echt wilt, mam?’ vroeg Abby in een poging zo’n drastisch besluit te begrijpen. Ze kende heel veel kinderen met gescheiden ouders, maar hun moeder was er niet zo plompverloren vandoor gegaan. Als er iemand vertrok, was het de vader. Dit leek duizend maal erger.

‘Natuurlijk wil ik dit niet,’ zei Megan fel. ‘Maar dit kan zo niet doorgaan.’ Ze wilde nog iets zeggen, maar wuifde het weg. ‘Het is een zaak van je vader en mij. Ik weet alleen maar dat ik iets moet veranderen. Ik wil opnieuw beginnen.’

Ergens was Abby wel opgelucht dat Megan niet meer had gezegd. Ze wilde niet weten wat haar moeder ertoe gedreven had om weg te gaan. Ze hield van haar beide ouders en respecteerde hen. Ze wist niet zeker hoe ze zou zijn omgesprongen met ondoordachte boze woorden, die de liefde kapot zouden kunnen maken die ze voor hen beiden voelde.

‘Maar waar ga je dan naartoe?’ vroeg ze weer. Vast niet ver weg. Haar moeder zou haar toch zeker niet in haar eentje voor de gevolgen laten opdraaien? Mick kon niet met emoties overweg. Al het andere kon hij aan: zorgen dat ze niets tekort kwamen, van hen houden, zelfs af en toe naar een wedstrijd of een projectpresentatie op school gaan, maar met builen, kneuzingen en gekwetste gevoelens gingen ze allemaal naar Megan.

Hoewel, waarom zou Megan niet veronderstellen dat Abby al het andere aankon? Alle gezinsleden wisten dat Abby haar verantwoordelijkheden als oudste serieus opvatte. Ze had altijd geweten dat haar ouders op haar rekenden als steuntje in de rug. Bree van twaalf – die zich gedroeg alsof ze dertig was – en haar broers zouden het wel redden. Als Megan weg was, zou Bree zich eerst in zichzelf terugtrekken, maar ze zou zelf een manier vinden om ermee om te gaan, omdat ze wijs en introvert was. Kevin en Connor waren tieners. Die dachten vrijwel nergens anders aan dan aan sport en meisjes. Vaak schaamden ze zich voor hun uitbundige, hartelijke moeder.

Maar Jess was nog zo jong. Vorige week was ze zeven geworden, nog veel te jong om het zonder moeder te moeten stellen. Abby had geen idee hoe ze die moederrol zou moeten vervullen, al was het maar tijdelijk.

‘Zo ver ga ik niet weg,’ verzekerde Megan haar. ‘Zodra ik een baan en een huis voor ons allemaal heb, kom ik jullie halen. Dat duurt niet lang. Daar zal ik wel voor zorgen,’ voegde ze er meer tegen zichzelf aan toe.

Abby wilde haar toeschreeuwen dat het altijd te lang zou zijn

en dat elke afstand te ver zou zijn. Waarom begreep haar moeder dat niet? Maar ze keek zo triest. Eenzaam en alleen, eigenlijk. Haar wangen waren nat van de tranen. Dan kon ze toch niet tegen haar gaan schreeuwen, zodat ze zich nog ellendiger ging voelen? Abby moest zichzelf maar zien te redden en zorgen dat de anderen het begrepen.

Toen schoot een andere angstaanjagende gedachte haar te binnen. 'Maar hoe moet dat dan als papa weg moet voor zijn werk? Wie moet er dan voor ons zorgen?'

Heel even was Megan van haar stuk gebracht, waarschijnlijk doordat ze de paniek in Abby's stem hoorde. 'Jullie oma komt bij jullie inwonen. Mick heeft al met haar gepraat. Later op de dag komt ze hiernaartoe.'

Abby begon te beven. Ze beseftte dat dit serieus was, als haar ouders geregeld hadden dat oma bij hen kwam inwonen. Dat betekende dat deze scheiding definitief was en niet iets tijdelijks, dat zou eindigen zodra ze hun gezonde verstand terug hadden. 'Nee,' fluisterde ze. 'Dit is zo verkeerd, mam.'

Megan leek geschrokken van haar heftige reactie. 'Maar jullie houden allemaal van oma. Het zal toch geweldig zijn als jullie haar hier bij jullie hebben.'

'Daar gaat het niet om. Oma is jou niet. Je kunt ons dit niet aandoen.'

Megan trok Abby in haar armen, maar ze rukte zich los, weigerend zich te laten troosten als haar moeder op het punt stond de deur achter zich dicht te trekken en hun leven overhoop te gooien.

'Ik doe jou dit niet aan,' zei Megan, smekend om begrip. 'Ik doe het voor mezelf. Probeer dat te begrijpen. Uiteindelijk zal dit voor ons allemaal het beste uitpakken.' Ze raakte Abby's betraande wang aan. 'Jullie zullen New York enig vinden, vooral jij. We zullen naar theater, ballet en kunstgaleries gaan.'

'Ga je naar New York verhuizen?' Even vergat ze haar droom

om daar ooit te gaan werken en naam te maken in de financiële wereld. Het enige waar ze nu aan kon denken, was dat het mijlver verwijderd was van hun huis in Chesapeake Shores in Maryland. Stiekem had ze gehoopt dat haar moeder naar een ander deel van de stad zou verhuizen, of misschien naar Baltimore of Annapolis. Was dat niet ver genoeg om haar problemen met Mick achter zich te laten? ‘En als we je nodig hebben, hoe moet dat dan?’

‘Dan bel je me natuurlijk.’

‘En moeten we dan uren wachten voor je komt opdagen? Dat is belachelijk, mam.’

‘Het zal niet lang duren, hooguit een paar weken, totdat jullie bij mij gaan wonen, schat. Ik ga een prachtig huis voor ons zoeken en de beste privéscholen voor jullie. Dat hebben Mick en ik afgesproken.’

Wanhopig graag wilde ze geloven dat het allemaal bewaarheid zou worden. Tegelijkertijd wilde ze haar moeder de ene vraag na de andere blijven stellen, totdat ze haar belachelijke plan vergeten was, maar op dat moment kwam de taxi voorrijden. Vol afschuw staarde ze van de taxi naar haar moeder en terug. ‘Ga je nu meteen weg, zonder zelfs maar afscheid te nemen?’

De tranen stroomden Megan over de wangen. ‘Geloof me, dit is het beste. Het is gemakkelijker. Ik heb voor ieder van jullie een briefje onder de deur van je slaapkamer geschoven en ik zal jullie vanavond bellen. Voor je het weet zijn we weer bij elkaar.’

Terwijl Abby verlamd van schrik stond toe te kijken, pakte Megan de eerste twee tassen en droeg ze het trapje van de veranda af naar de wachtende taxi. De chauffeur haalde de rest op.

Megan volgde hem terug naar het huis, bleef staan in de lege vestibule en duwde met een vinger Abby’s kin omhoog. ‘Ik hou van je, schat. En ik weet hoe sterk je bent. Dat jij hier blijft, bij je broers en zusjes, is het enige wat deze scheiding goedmaakt.’

‘Er is niets goeds aan!’ Tot op dit moment had ze zich nog grotendeels in kunnen houden, maar het besef dat haar moeder niet eens bleef om de eerste schok op te vangen, maakte dat ze het wilde uitschreeuwen. Zij was geen volwassene en het was niet haar taak om uit deze ellende een uitweg te vinden. ‘Ik haat je!’ schreeuwde ze, toen Megan met kaarsrechte rug het trapje af liep. Ze riep het nog een keer om haar moeder te laten horen hoe boos ze was, maar Megan keek niet om.

Abby had willen blijven schreeuwen totdat de taxi uit het zicht was, maar op dat moment zag ze vanuit haar ooghoek iets bewegen. Ze keerde zich om en daar stond Jess, met ogen groot van verwarring en ontzetting.

‘Mammie,’ fluisterde haar zusje met een bibberend kinnetje, terwijl ze door de geopende voordeur de verdwijnende taxi nastaarde. Haar rossig blonde haar zat in de war en ze stond op blote voetjes, met de afdruk van haar ouderwetse chenille dekbed nog in haar wang. ‘Waar gaat mammie heen?’

Abby riep die innerlijke kracht in zich op die ze volgens iedereen in zich had, zette haar eigen angst en woede opzij en dwong zichzelf om haar zusje toe te lachen. ‘Mammie gaat op reis.’

Jess kreeg tranen in haar ogen. ‘Wanneer komt ze terug?’

Abby sloeg haar armen om haar zusje heen. ‘Ik weet het niet zeker,’ antwoordde ze. ‘Ze heeft beloofd dat ze niet lang weg blijft.’

Maar natuurlijk bleek dat een leugen te zijn.

Hoofdstuk 1

Vijftien jaar later

Het was niet leuk om een perfectionist te zijn, vond Abby O'Brien Winters toen ze na middernacht haar bed in kroop, mentaal en fysiek uitgeput na een hectische dag in Wall Street. Slechts twintig minuten had ze haar volle aandacht aan haar tweelingdochters kunnen besteden. Ze had nog maar net de eerste alinea van *Het Fluwelen Konijn* voorgelezen, toen ze al in slaap waren gevallen. Voor de derde achtereenvolgende avond had ze een opgewarmde Chinese afhaalmaaltijd gegeten, waarna ze een stuk of zes enorme rapporten met marktanalyses ter hand had genomen om door te werken voordat de effectenbeurs morgen opende. Haar leesvoer voor het slapengaan was heel wat uitdagender dan dat van Caitlyn en Carrie.

Ze was goed in haar werk als vermogensbeheerder bij een groot effectenkantoor, maar het had wel haar huwelijk gekost met een geweldige vent, die er genoeg van had gekregen om altijd op de tweede plaats te komen. Bovendien had ze meer uren slaap in te halen dan ze kon tellen. Hoewel Wes en zij de voogdij deelden, had ze vaak het gevoel dat ze haar vijfjarige dochters nauwelijks kende. Soms leek het wel of ze meer tijd doorbrachten met de kinderjuffrouw – en zelfs met haar ex – dan met haar. Ze had er al lang geen zicht meer op wat ze precies aan wie wilde bewijzen.

Toen de telefoon rinkelde, wierp ze kreunend een blik op de klok. Als iemand zo laat belde, was het een noodgeval. Met bonzend hart nam ze het gesprek aan.

‘Met mij, Abby,’ kondigde haar zusje Jessica aan. Jess was de jongste van de vijf kinderen O’Brien en de enige echte avondmens. Abby ging alleen maar laat naar bed omdat dat de enige manier was om genoeg werk af te krijgen in een dag van vierentwintig uur. Jess bleef op omdat ze zich pas in haar element voelde als de maan en de sterren aan de hemel stonden. ‘Ik heb al eerder gebeld, maar de kinderjuffrouw zei dat je nog niet thuis was. Toen werd ik afgeleid door een project waar ik mee bezig ben. Ik hoop dat ik niet te laat bel. Ik weet dat je meestal op de gekste tijden op bent.’

‘Geen probleem,’ verzekerde Abby haar. ‘Is alles oké? Je klikt gestrest. Is er iets met oma aan de hand? Of met papa?’

‘Oma is een wonder. Die wordt nog ouder dan wij allemaal. En pap is ergens iets aan het bouwen. Geen idee waar hij zit.’

‘Vorige week zat hij in Californië,’ wist Abby zich te herinneren.

‘Dan zit hij er vast nog steeds. Hij moet immers toezicht houden op elk afzonderlijk detail als een van zijn projecten gebouwd wordt, dat weet je. Natuurlijk verliest hij daarna zijn belangstelling, net zoals na Chesapeake Shores.’

Jess’ bittere toon was niet verwonderlijk. Als jongste van de vijf had zij meer dan de andere vier eronder geleden dat ze zo weinig tijd met haar vader had kunnen doorbrengen. Mick O’Brien had al naam gemaakt als architect en planoloog toen hij Chesapeake Shores had ontworpen en gebouwd, tegenwoordig een beroemd stadje, gelegen aan Chesapeake Bay. Hij had dat in samenwerking met zijn broers gedaan, de een aannemer, de ander milieukundige. Het stadje was gebouwd op de grond waar Colin O’Brien landbouw had bedreven. Dat was een achter-achterroom, die als eerste van de O’Briens aan het eind van de ne-

gentiende eeuw uit Ierland was vertrokken. Het had het pronkstuk moeten worden van Micks oeuvre en de idyllische plaats die zijn familie als thuis zou beschouwen. Helaas was dat anders gelopen.

Mick en zijn broers hadden gebekvecht over de aanleg van de stad, over milieukwesties en zelfs over het behoud van de paar verkrotte historische gebouwen op een deel van de grond. Ten slotte hadden ze hun partnerschap ontbonden. Hoewel ze alle drie in of bij Chesapeake Shores woonden, spraken ze elkaar zelden, behalve op feestdagen, als oma erop stond. Dan moesten ze doen of alles pais en vree was in de familie.

Sinds Abby's moeder, Megan, en Mick vijftien jaar geleden waren gescheiden, woonde Megan in New York. Hoewel het plan had bestaan dat alle kinderen met haar mee naar New York zouden verhuizen, was dat niet gebeurd, en dat had Abby nooit begrepen. Ze waren in Chesapeake bij hun vader gebleven, die er haast nooit was, en bij hun oma. De afgelopen jaren waren ze stuk voor stuk uitgevlogen, behalve Jess, die een haat-liefdeverhouding met de stad en met Mick scheen te hebben.

Sinds Abby na haar opleiding zelf ook naar New York was verhuisd, had ze weer een sterke band met haar moeder gekregen, maar haar broers en zusjes niet. En ze hadden allemaal een ongemakkelijk soort relatie met hun vader. Hun goedlachse oma, met haar grijzende rode haar, twinkkelende blauwe ogen en dat tikkeltje Ierse accent in haar stem, was degene die het gezin bij elkaar hield. Ze was nog maar een meisje geweest toen haar familie de O'Brien-pioniers naar Maryland was gevolgd.

'Belde je om over pap te klagen, of zit je iets anders dwars?' vroeg Abby.

'Over pap kan ik altijd wel iets te klagen bedenken,' gaf Jess toe. 'Maar eigenlijk bel ik je omdat ik je hulp nodig heb.'

'Wat kan ik voor je doen?' vroeg ze direct. Met al haar zusjes en broers had ze een goede band, maar Jess had een speciaal

plekje in haar hart. Misschien door hun leeftijdsverschil en omdat ze besepte welke uitwerking het vertrek van haar moeder en hun vaders vele zakenreizen op Jess hadden gehad. Sinds Megan was weggegaan, had Abby voor Jess de moederrol vervuld.

‘Kun je alsjeblieft naar huis komen?’ smeekte Jess. ‘Het is een beetje te gecompliceerd om door de telefoon te vertellen.’

‘Ach, liefje, ik weet het niet. Ik heb het razend druk op mijn werk,’ begon ze aarzelend.

‘Je hebt het altijd druk en dat is nou juist waarom je naar huis moet komen. Je bent in geen tijden geweest. Voordat de meisjes er waren, gebruikte je je werk als excuus. Toen was het de tweeling. Nu is het je werk én de tweeling.’

Het was waar. Jarenlang had ze smoesjes verzonnen, had ze haar geweten gesust met het feit dat al haar familieleden dol op New York waren en haar regelmatig kwamen opzoeken. Zolang ze hen allemaal vaak zag, maakte het niet uit dat het altijd bij haar thuis gebeurde en niet in Chesapeake Shores. Ze had zich er nooit in verdiept waarom het zo makkelijk was geweest om weg te blijven. Misschien omdat ze zich er niet meer thuis had gevoeld na het vertrek van haar moeder.

Voordat ze kon reageren, voegde Jess eraan toe: ‘Kom op, Abby, wanneer ben je voor het laatst echt met vakantie geweest? Voor je huwelijksreis, wed ik. Je weet dat het je goed zou doen om er even tussenuit te gaan, en de meisjes zouden het hier enig vinden. Het zou hun goeddoen om de stad die hun opa heeft gebouwd en waar jij bent opgegroeid goed te leren kennen, en oma zou hen een paar weken vreselijk kunnen verwennen. Kom alsjeblieft. Ik zou het niet vragen als het niet belangrijk was.’

‘Een kwestie van leven of dood?’ vroeg Abby. Het was een uitdrukking die ze al sinds jaar en dag gebruikten om aan te geven of er in hun leven sprake was van een enorme crisis of slechts een tijdelijke tegenslag.

‘Dat zou best kunnen,’ antwoordde Jess serieus. ‘In die zin dat

mijn hele toekomst op het spel staat. Volgens mij ben jij de enige die kan helpen, of in elk geval de enige die ik om hulp wil vragen.'

Het klonk zo somber, dat Abby zei: 'Misschien kun je het beter nu vertellen.'

'Je moet hier zijn om het te kunnen begrijpen. Als je niet een paar weken kunt blijven, kom dan in elk geval een paar dagen, alsjeblieft.'

Jess' stem klonk ongewoon dringend; blijkbaar was haar bevestiging dat haar toekomst op het spel stond niet overdreven. Abby wist dat ze haar zusje onmogelijk de rug kon toekeren, aangezien Jess de enige van hen was die nog steeds niet wist wat ze met haar leven aan moest. Bovendien zou het Abby inderdaad goeddoen om er even tussenuit te gaan. Had ze zelf niet eerder deze avond over haar funeste werkverslaving geklaagd?

Met een glimlach bedacht ze hoe geweldig het zou zijn om de zeelucht in Chesapeake Bay weer op te snuiven. Wat nog fijner zou zijn: ze zou met haar dochters ergens zijn waar ze konden schommelen in het speeltuintje dat haar vader voor het stadspark had ontworpen, waar ze zandkastelen aan het strand konden bouwen en op hun blote voetjes door het koele water van de baai konden rennen. 'Ik ga het morgen regelen en dan kom ik tegen het weekend langs,' beloofde ze. Ze wierp een bedenkelijke blik op haar boordevolle programma. 'Maar meer dan een paar dagen kan ik niet vrijmaken, oké?'

'Een week,' smeekte Jess. 'Ik denk niet dat dit in een paar dagen op te lossen is.'

Ze zuchtte. 'Ik zal zien wat ik kan doen.'

'Zie maar,' zei Jess meteen, het compromis aangrijpend. 'Geef maar door hoe laat jullie vlucht landt, dan kom ik jullie ophalen.'

'Ik huur wel een auto.'

'Kun je nog wel autorijden na al die jaren in New York?' plaagde Jess. 'En weet je nog hoe je thuis moet komen?'

‘Zo slecht is mijn geheugen niet. Tot gauw, liefje.’

‘Ik ga oma bellen om te vertellen dat jullie komen.’

‘Zeg haar dat ze zich niet te veel moet uitsloven, oké?’ Abby wist dat het zinloos zou zijn. ‘We gaan wel uit eten. Ik doe een moord voor Maryland-krab.’

‘Daar komt niets van in,’ dreigde Jess. ‘Het is nog wat vroeg in het seizoen, maar als je gestoomde krabben wilt, ga ik ze ergens op de kop tikken voor vrijdagavond. We kunnen op de veranda eten, maar ik ga oma er niet van weerhouden om zich uit te leven in de keuken. Laat haar maar lekker gaan kokkerellen.’

Abby lachte om haar enthousiasme. Oma’s bakkunst – vlaaien, gebakjes, koekjes, broodjes en cakes – was legendarisch. Ooit had Abby al die traditionele familierecepten willen leren en een bakkerij willen beginnen, maar dat was voordat ze ontdekte dat ze belangstelling en aanleg voor financiën had. Zo had ze Chesapeake Shores achter zich kunnen laten.

Na meer dan tien hectische jaren waarin ze steeds hogerop was geklommen in het verraderlijke bedrijfsleven en was getrouwd, moeder van een tweeling was geworden en was gescheiden, ging ze nu weer naar huis voor een echt bezoek. Dat was langer dan even snel een weekend op en neer gaan zonder genoeg tijd te hebben om te relaxen voordat ze weer naar New York moest vliegen. Ze vroeg zich wel af of dat iets goeds was of niet, afgaand op de wanhoopskreet van Jess.

‘Kun je niet ten minste een das omdoen,’ mopperde Lawrence Riley tegen zijn zoon. ‘Als jij deze bank gaat overnemen, moet je de werknemers het goede voorbeeld geven. Je kunt hier niet aankomen alsof je net van een Harley af bent gestapt.’

‘Maar dat is precies wat ik heb gedaan,’ zei Trace geamuseerd. ‘Mijn motorfiets staat op de parkeerplaats.’

Zijn vaders blik werd nog bozer. ‘Ik had je toch gezegd dat je je moeders auto moest nemen. Je moet aan je image denken.’

‘En moeder dan?’ vroeg Trace nuchter. ‘Ik zie haar niet op een Harley naar de bijeenkomst van haar tuinclub rijden.’

‘Ze heeft genoeg vriendinnen die haar met alle liefde willen komen afhalen.’

‘En kennelijk had niemand van hen zin om daarna met haar boodschappen te gaan doen.’

‘Jij hebt altijd wel een weerwoord, hè? Dit gaat niet werken als je mij of dit werk niet serieus neemt.’

‘Ik neem je altijd serieus,’ zei Trace. ‘En die baan wil ik helemaal niet. Ik heb een prima carrière opgebouwd in New York. Dat ik geen pak hoeft te dragen of een rekenmachine hoeft te gebruiken, betekent niet dat het geen respectabel werk is.’ Hij verdiende zo goed als ontwerper, dat hij zich een grote zolderetage in Soho kon permitteren. Aan zijn vader hoefde hij echt geen verantwoording af te leggen. Dat was mooi meegenomen.

‘Nou en? Moet ik deze volksbank dan laten overnemen door een van die grote ketens?’

‘Waarom niet?’ zei Trace laconiek. ‘Zo gaat dat nou eenmaal in de bankwereld.’

‘Niet met deze bank, zolang ik hier nog iets te zeggen heb. Chesapeake Shores Community Bank biedt de mensen in deze stad een service die geen van die anonieme onpersoonlijke monsterbanken ooit zou kunnen bieden.’

Daar kon Trace niets tegenin brengen. Hij wilde alleen niets met de bank te maken hebben, of het nu een familiebedrijf was of niet. ‘Waarom stel je Laila niet aan?’ vroeg hij, doelend op zijn jongere zusje. Dat leek hem een goed idee. Als hij zijn vader zover kreeg dat hij Laila de baan gaf die ze altijd al had willen hebben, kon hij morgen al terug naar New York. Hij hoefde zijn vader het idee alleen maar aan te praten. ‘Denk er eens over na, pap. Ze is goed met cijfers, haalde een hoge score op haar eindexamen en topresultaten op haar bachelor. Ze heeft haar master gehaald bij de Wharton School of Business. Zij zou de aangewezen persoon zijn.’

‘Daar heb ik over nagedacht,’ gaf zijn vader toe. ‘Ik heb er zelfs met haar over gepraat, maar je zuster zei dat ik kon ophoepelen.’

‘Waarom?’ vroeg hij verbaasd.

‘Ze zei dat ze geen tweede keus wilde zijn, zelfs niet die van mij.’

‘Maar je hebt haar toch éérs gevraagd?’

‘Wanneer heeft je zus ooit logisch geredeneerd? Ze is ervan overtuigd dat ik het haar alleen maar vroeg omdat ik wist dat jij die baan zou weigeren.’

‘Ik veronderstel dat je niet hebt geprobeerd haar van haar ongelijk te overtuigen.’

‘Dat zou ook niet kunnen, want ze had wel gelijk.’

‘Zullen jullie ooit met elkaar leren communiceren?’ mopperde Trace. Negen van de tien keer was hij het niet met zijn vader eens, maar Lawrence Riley en zijn dochter waren het vrijwel nergens met elkaar over eens. Dat varieerde van iets onbenulligs als het beste merk cornflakes tot zo’n belangrijk besluit als wie de bank zou moeten runnen. Dat was al zo vanaf het moment dat ze had leren praten.

‘Zoals wij, bedoel je?’ spotte zijn vader.

‘Ja, op zijn minst net zo goed. Laat mij nou maar met haar praten. Ik zal wel zorgen dat het goed komt tussen jullie. Je hebt haar trots gekwetst door jarenlang luid en duidelijk te verkondigen dat je me hier terug wilt, maar ze zal wel bijdraaien.’

Zijn vader sloeg met zijn vuist op het bureau. ‘Verdorie, jij bent degene die moet bijdraaien, Trace. Je moet loyaal zijn aan je familie. Ik heb me mijn hele leven lang rot gewerkt om iets moois voor je op te bouwen en jij verwerpt het zonder erover na te denken.’

‘Ik heb er mijn hele leven al over kunnen nadenken. Je hebt nooit een geheim van je verwachtingen gemaakt. Ik heb er heel lang over nagedacht, vanaf het moment dat je me belde. Kom

pa, je weet best dat een kantoorbaan niets voor mij is. Ik hou van creatief werk en van dat woord creatief worden bankiers bloednervuus.’

Nu verscheen er iets van een glimlach rond zijn vaders lippen. ‘Dat is waar,’ gaf hij toe. ‘Wat dacht je hiervan: je probeert het een halfjaar. Als je het dan nog steeds vreselijk vindt, mag je er wat mij betreft weer vandoor gaan. Dat is toch fair, nietwaar?’

Aangezien Trace een gerespecteerd en veelgevraagd kunstenaar was die voor de meest toonaangevende reclamebedrijven freelancete, was hij flexibel genoeg om aan zijn vaders verzoek te voldoen. Hij kon zelfs een paar vaste klanten aanhouden om niet helemaal knettergek te worden in Chesapeake Shores. Als hij er voor altijd zijn vrijheid mee kon kopen, kon hij vast wel zes maanden in maatpak overleven. Zoveel respect was hij zijn vader wel verschuldigd. En op de lange termijn zou die korte periode waarin hij aan zijn vaders wensen tegemoet kwam, een verstandiger keuze zijn dan met zijn familie te breken.

Bovendien kon hij ondertussen zijn zus ervan proberen te overtuigen dat ze haar domme trots en haar idee dat ze tweede keus was, moest laten varen. Vanaf het moment dat ze kon tellen had ze deze baan gewild. Ze moest deze kans grijpen in plaats van haar talent te verspillen als boekhouder van wat plaatselijke ondernemingen. Helaas had ze hun vaders koppigheid geërfd. Het zou hem vast dat complete halve jaar kosten om te zorgen dat die twee vrede met elkaar sloten. ‘Goed, een halfjaar dan,’ gaf hij toe. ‘En geen dag langer.’

Zijn vader straalde. ‘Dat zien we dan wel. Misschien ontdek je toch nog dat je aanleg hebt voor bankieren.’

‘Of jij realiseert je dat ik echt niet kan rekenen.’

‘Je tentamenresultaten aan de universiteit bewijzen het tegendeel.’ Hij stond op en gaf hem een hand. ‘Welkom aan boord, jongen.’

Toen Trace hem de hand schudde, zag hij iets in zijn vaders

ogen glanzen dat deed vermoeden dat er meer achter de onderhandelingen stak dan hij zich had gerealiseerd. ‘Wat voer je in je schild?’ vroeg hij achterdochtig.

‘Ik?’ Lawrence had niet bepaald een pokerface, wat zijn vrienden in de countryclub konden beamen. De afgelopen dertig jaar hadden ze hun zakken gevuld met zijn verliezen.

‘Doe maar niet zo onschuldig, pa. Je voert iets in je schild en dat heeft niets te maken met het feit dat ik bij de bank kom werken.’

‘We hebben een zakelijke overeenkomst gesloten, dat is alles. Ik zal je je kantoor laten zien. Het ziet er nu kaal uit, maar als je besluit te blijven, kun je het naar je eigen smaak inrichten. Ik zal Raymond wat leningendossiers met je laten doornemen. Dinsdagochtend begint met een bijeenkomst van de leningencommissie. Dan moet je je aanbevelingen klaar hebben.’

Trace stak zijn hand op. ‘Ho even, ik heb te weinig kennis om aanbevelingen te doen met betrekking tot het al dan niet toekennen van aangevraagde leningen.’

‘Raymond legt het allemaal wel uit. Hij is al jaren mijn rechterhand. En het gaat niet alleen om aanvragen voor leningen. Er zit ook een eventuele executieverkoop bij.’

Trace kreeg een naar gevoel. ‘Wil je dat ik beslis of iemands huis hem wordt afgenomen en wordt geveild?’

‘Het gaat om een zakenpand, niet om een huis. En je beslist dat natuurlijk niet alleen. De directie heeft het laatste woord, maar waarschijnlijk gaan we af op jouw aanbeveling.’

‘Helemaal niet!’ Wie was hij dat hij iemands dromen in duigen zou laten vallen? De bedrijven in Chesapeake Shores waren allemaal kleine familieondernemingen. Het zou betekenen dat hij iemand zijn broodwinning zou afnemen, iemand die hij naar alle waarschijnlijkheid kende. Daar had hij absoluut geen trek in.

‘Je kunt niet teerhartig zijn, jongen. Zaken zijn zaken, het gaat

om geld. Daar kom je wel achter als je het papierwerk bekijkt.’ Zijn vader klopte hem op de rug. ‘Ga jij de dossiers maar doorwerken, dan stuur ik Raymond naar je toe.’

Met een boos gezicht keek Trace zijn vader na. Toen keerde hij zich om naar de stapel dossiers die netjes opgestapeld midden op het enorme mahoniehouten bureau lagen, dat het grootste deel van het kantoor in beslag nam. Bovenop lag een map met een onheilspellende rode sticker erop. Hij ging achter het bureau zitten in de leren stoel, sloeg hem open en staarde naar de eerste bladzijde.

‘O, verdraaid,’ mompelde hij toen hij de eerste woorden las: ‘eventuele executieverkoop The Inn at Eagle Point. Eigenaar: Jessica O’ Brien’. Hij kende Jess O’Brien, maar dacht niet onmiddellijk aan haar. Hij zag haar oudere zusje Abigail voor zich, de vrouw die jaren geleden zijn hart had gestolen op een hete zomernacht en daarna verdwenen was zonder afscheid te nemen. Jarenlang had hij zich ingeprent dat het belachelijk was om zich vast te klampen aan zo’n vage herinnering. Hij had geprobeerd die uit te wissen met andere relaties, de meeste vluchtig, een paar met serieuzere bedoelingen. Maar uiteindelijk was hij er niet in geslaagd om zijn verlangen af te schudden naar een vrouw met kastanjebruin haar, lachende ogen en dezelfde avontuurlijke geest als hij had.

En nu werd hij geacht over het lot van haar zusters herberg te beslissen? Eén ding wist hij zeker: de O’Briens kwamen voor elkaar op. Als hij het met Jess aan de stok kreeg, kreeg hij het met de hele clan aan de stok, Abby inbegrepen. Verklaarde dat die glans die hij in zijn vaders ogen gezien had?

Die mogelijkheid verwierp hij echter onmiddellijk. Zijn vader kon niet weten dat hij al die jaren liefdesverdriet om haar had gehad. Dat wist niemand.

Behalve Laila, realiseerde hij zich. Zijn zusje was Abby’s harts-vriendin geweest. Die wonderbaarlijke nacht die hij met haar in

een afgelegen grot aan het strand had beleefd, had Laila hen zelfs gedekt. Zouden zij en zijn vader samenspannen?

Zeker weten, bedacht hij, terwijl er een rilling over zijn rug liep. Misschien zou zijn wens eindelijk uitkomen en zou hij Abby weer zien. Of misschien stond hij op het punt een boel ellende over zich heen te krijgen. Maar zou dat echt verschil maken als het om Abby ging?

Met de deprimerende financiële gegevens van de herberg nog op zijn netvlies stapte Trace een uur later op zijn motor om het pand te gaan bekijken. Hij hoopte maar dat hij iets zou vinden dat hem ervan zou kunnen overtuigen om de lening aan te houden. Hij had goede argumenten nodig om de directie en zijn vader mee om de oren te slaan.

Hij reed over de bochtige kustweg, snoof de zilte lucht op en ontspande zich, terwijl de zon op zijn schouders brandde. Al was het laat in de lente, toen hij de bocht nam bij het terrein van de familie Finch rook het nog steeds naar seringen. De weduwe Marjorie Finch, die al oud en verschrompeld was geweest in zijn jeugd, was dol op haar seringen. Ze had ze overal laten groeien en wekeren totdat ze een heg langs de weg vormden. Toen er kamperfoelie in begon te verschijnen, was ze die te lijf gegaan of het een buitenaardse aanval betrof. Haar liefdevolle verzorging had succes gehad. De struiken gingen gebukt onder welriekende tere bloesems.

Rechts van hem, op de smalle strook land die langs het strand liep, waren visarenden hun nesten aan het herstellen in dezelfde kale takken waar ze al jaren hun nesten bouwden. Hij vond het grappig om te zien dat één dappere visarend een ingewikkelde constructie maakte van takken, stukjes touw en zelfs een stuk geel politielint op een meerpaal aan het eind van iemands steiger. De eigenaar zou woest zijn als hij ontdekte dat hij zijn steiger de rest van de zomer niet kon gebruiken zolang die roofvogels daar zaten.

Ten slotte kwam hij bij de afslag naar de herberg, ooit een enorm victoriaans woonhuis, op een landpunt met uitzicht op de baai. De laatste keer dat hij er was geweest, had er haast geen verf meer op gezeten en waren de planken verweerd door de zee-lucht en de herfststormen. De houten Adirondack stoelen en schommelstoelen hadden in even slechte conditie verkeerd. Het eens zo perfect kort gehouden grasveld was vrijwel geheel overwoekerd geweest door vingergras, en de perken door onkruid. De familie Patterson had al jaren geen stuiver meer aan onderhoud uitgegeven, dat was goed zichtbaar geweest.

Nu was er echter overal bewijs dat Jess hard aan het werk was om de herberg te restaureren. De buitenkant was zacht wit van kleur en leek het blauw van de zee een tikje te reflecteren. De luiken waren helderrood. Het gras was niet zo weelderig als vroeger, maar het was groen en keurig gemaaid. De azalea's en seringgen stonden in bloei, en een enorme rododendron met paarse bloesems groeide over de balustrade van de veranda achter het huis. Het naambord van de herberg had een verfje gekregen en hing aan koperen haken aan een nieuwe paal naast de oprijlaan. Het zag eruit alsof de herberg een tweede leven had gekregen.

Het betaalgedrag van Jess was helaas een ander verhaal. Een jaar geleden had ze een lening afgesloten, maar ze had al vaak met laat afbetalingen gedaan en een paar keer had ze helemaal niets afbetaald. Elke cent van haar lening had ze voor kleine aanpassingen opgemaakt, maar een openingsdatum voor de herberg had ze nog niet vastgesteld. Ze had geen inkomen. Ze had al een paar officiële waarschuwingen van de bank gehad. Sinds de hypotheekcrisis werden banken schichtig als het erop ging lijken dat een lening niet kon worden afgelost. Op papier leek het of de bank geen andere keus had dan een brief te sturen dat ze zouden overgaan tot executieverkoop. Trace vond dat een naar vooruitzicht.

Net toen hij met zijn motor op de oprit stond, ging de deur open en kwam Jess naar buiten. Zodra ze hem zag, werd haar blik donker. ‘Wat kom je hier doen, Trace?’ Met een boos gezicht liep ze op een paar lage rubberlaarsjes het grasveld over, met haar handen op de heupen. Haar spijkerbroek en T-shirt zaten onder de witte en blauwe verfvlekken. Toen ze vrijwel neus aan neus met hem stond, keek ze hem uitdagend aan. Typisch een O’Brien, bedacht hij, met dat felle Ierse temperament.

‘Nou?’ daagde ze hem uit.

‘Ik kom kijken hoe het erbij staat hier.’

‘Voor je vader zeker.’

‘Voor de bank.’

‘Ik dacht dat je hier al jaren niet meer woonde en niets met de bank te maken wilde hebben.’

‘Dat klopt. Ik werk er tijdelijk, een paar maanden.’

‘Lang genoeg om mij het leven zuur te maken?’

Hij lachte. ‘Misschien langer.’ Hij maakte een weids gebaar naar het huis en het bijbehorende terrein. ‘Je hebt de handen uit de mouwen gestoken.’

‘Het heeft veel werk gekost. Ik heb bijna alles zelf gedaan om geld te besparen,’ zei ze trots en met een strijdlustig opgeheven kin.

‘Misschien was het handiger geweest om mensen in te huren, zodat het sneller af was en je open kon gaan.’

‘Zo zag ik dat niet.’

‘Dat is duidelijk.’

‘Wil je binnen rondkijken?’ vroeg ze met een hoopvol gezicht en een enthousiast toontje in haar stem. ‘Als je gezien hebt hoe mooi het eruitziet, kun je teruggaan en je vader vertellen om nog wat geduld te hebben.’

‘Zo simpel gaat dat niet, Jess. Hij heeft je gewaarschuwd dat je een te grote betalingsachterstand hebt, dat weet ik. De bank kijkt hoe het er financieel voor staat, niet of je de verfkwest goed kunt hanteren.’

‘Sinds wanneer ben je net zo keihard en berekenend als je vader geworden? Toen je met mijn zus uitging, was je niet zo.’ Ze keek hem taxerend aan. ‘Of wel? Zijn jullie daarom uit elkaar gegaan?’

Trace verstijfde. ‘Daar kun je beter niet over beginnen,’ waarschuwde hij. ‘Abby heeft hier niets mee te maken.’

‘O nee? Wie weet vind je het een geweldig vooruitzicht om haar terug te kunnen pakken voor wat ze je ook heeft aangedaan. Zij heeft het toch uitgemaakt, of niet soms?’ Met die onbeschofte opmerking ging ze ver buiten haar boekje.

‘Verdomme, Jess, je weet totaal niet wat er toen gebeurd is en van mij weet je al helemaal niets af, als je denkt dat ik via jou wraak zou willen nemen op je zus.’

‘O nee?’ zei ze met een onschuldig gezicht. ‘Ze komt terug, wist je dat? Morgen is ze er.’

Trace probeerde haar niet te laten merken hoe dit nieuws hem direct van zijn stuk bracht. ‘Doe haar de groeten,’ zei hij vriendelijk. Hij startte de motor. ‘Tot kijk, Jess.’

Ze liet haar uitdagende houding varen. ‘Wat ga je tegen je vader zeggen, Trace?’

‘Geen idee,’ zei hij eerlijk. Hij keek haar recht aan. ‘Maar ik kan je wel zeggen dat het met Abby niets te maken zal hebben.’

Ze knikte langzaam. ‘Ik geloof je op je woord.’

Op weg terug naar de stad vroeg hij zich af of ze dat wel moest doen. Gezien zijn verwarrende gevoelens voor Abby O’Brien was zijn woord misschien niet helemaal betrouwbaar.